

νήσασα τὸ ἀρχαῖον οἰκοδόμημα, ἀπεφήνατο ὅτι ἡ ἀναπόφευκτος διασκευὴ ἐδύνατο νὰ γίνη εὐκολώτατα καὶ ἐπὶ ἐλαχίστη δαπάνῃ. Καὶ ὅμως οὐδὲν ἐγένετο· μοὶ ἐρῶν δέ, ὅτε ἡρώτων ἐκπληττόμενος περὶ τούτου, ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀρχή, μαθοῦσα περὶ τῆς προτάσεως ταύτης, καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀποδεχθεῖσα αὐτήν, ἀπεφάσισεν αὕτῃ δημοτικῇ δαπάνῃ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ εἰς μίαν τῶν διαπρεπεστέρων τελετῶν, αἵτινες ἐπρόκειτο νὰ κοσμήσωσι τὰς ἐπικειμένας ἑορτὰς κατὰ τὸν γάμον τοῦ Διαδόχου. Ἄλλ' ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ οὐδὲν ἔπραξε. Τέλος δέ, ὅτε ἤρξαντο τῶν τελετῶν τούτων αἱ παρασκευαί, φιλόπατρις καὶ φιλόκαλος ἰδιώτης, ὁ κ. Μελάς, ὅστις μοῦ εἶχε πολλάκις ἀκούσῃ ὁμιλοῦντος μετ' ἀγανακτήσεως περὶ τῶν περιπετειῶν τούτων, ἦλθεν εἰς ἀρῶγίν μου, καὶ δραστηρίως ἐνεργείσας παρὰ τε τῷ Δήμῳ καὶ παρὰ τῇ Κυβερνήσει, ἐπέφερε τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Καὶ μοὶ ἐζήτησε μὲν ὁ Δήμαρχος νὰ δεχθῶ τὴν προεδρείαν ἐκτελεστικῆς τοῦ ἔργου ἐπιτροπῆς, ἀλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα νὰ δοθῇ καὶ ἐδόθη αὕτη εἰς τὸν κ. Μελᾶν. Τὸ δὲ κείμενον τῆς παραστάσεως ἦν ἡ ἐμὴ μετάφρασις τῶν Περσῶν.

Ἑκκλησιαστικὴ μουσική.

Περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ πρὸ ὀλίγου ἐγκαταστάς νέος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, πρῶην Κεφαλληνίας Ἀγ. Γερμανός, ἀνὴρ ἐνάρετος, νουνεχὴς καὶ πεπαιδευμένος, τὴν ἀνάγκην ἀναγνωρίζων τοῦ νὰ ῥυθμίσῃ τὰ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἀπὸ τινος περιελθόντα εἰς σύγχυσιν, συνεκάλεσεν εἰς συνεδρίασιν πάντας τοὺς πρωτοψάλτας τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐκκλησιῶν, καὶ μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν σύσκεψιν. Εἰς τοῦτο δ' ὑπακούσας, ἔλαβον τὸν λόγον καὶ ἀνέπτυξα ἐν συνόψει τοὺς διῤσχυρισμούς, οὓς πολλάκις εἶχον ἐκθέσῃ ἐγγράφως εἰς ἑφημερίδας καὶ περιοδικά, ὅτι, κατ' ἐμέ, πᾶς νεωτερισμὸς περὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας ἐστὶ κινδυνώδης καὶ ἀσεβής, διακινδυνεύων αὐτὴν τὴν ἐνότητά τῆς Ἑκκλησίας, ἰδιαιτέρα δ' ἀπαιτεῖται ἔρευνα

καὶ μελέτη πρὸς ἀνεύρεσιν, ἂν καὶ κατὰ πόσον ἀμάθεια ἢ ξενικαὶ ἐπιρροαὶ διέφθειραν τὴν πατροπαράδοτον καὶ ἐν τοῖς πλείστοις ὥραίαν μουσικὴν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, ἣτις ἐκ πολλῶν δεδομένων ἐδύνατο μάλιστα νὰ θεωρηθῇ, ὥς ἐκ τῆς τῶν ἀρχαίων κλασικῶν χρόνων ἀμέσως πηγάζουσα. Μετὰ παρατεταμένας λοιπὸν συζητήσεις, ἐξελέγη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἐμπειροτέρων, ἥς ἡρνήθην νὰ μετάσχω, ὥς μοι ἐπροτάθη, διότι δὲν ἀνῆκον εἰς αὐτούς, καὶ αὐτῇ ἀνετέθη, ἐπιμελῶς σπουδάσασα τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὥς σήμερον ἔχει, νὰ καταδείξῃ τίνα τὰ διορθώσεως δεόμενα ἐν αὐτῇ. Ἐγένετο δὲ δεκτὴ καὶ ἡ πρότασίς μου, καὶ αὐτὰ τὰ ὁμολογουμένως διορθωτέα νὰ μὴ εἰσαχθῶσι πρὶν ἢ ὑποβληθῶσι καὶ εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχεῖον, καὶ ἡ παραδοχὴ αὐτῶν γίνῃ ἀπὸ κοινοῦ. Μετὰ λύπης ὅμως ἔμαθον ἔπειτα ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, ἀπεφασίσθη νὰ μείνωσι παρὰ ταῖς διαφόροις ἐκκλησίαις οἱ εἰς αὐτὰς αὐθαιρέτως εἰσηγμένοι νεωτερισμοί, μέχρις οὗ ἡ ἐπιτροπὴ περατώσῃ τὸ ἔργον τῆς, καὶ ἀποφανθῇ καὶ περὶ αὐτῶν, ὅπερ, φοβοῦμαι, δηλοῖ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, εἰ οὐχὶ καὶ διὰ παντός.

Οἰκογενειακά.

Πολλαχόθεν μοι ἦλθον κατὰ τοὺς χρόνους τούτους εἰδήσεις ὅτι ὁ γαμβρός μου Λοβάνωφ, ἀφ' οὗ ἐπὶ 3½ ἔτη ἔμεινε δεύτερος Γραμματεὺς εἰς Κίαν, ἐπροβιβάζετο τέλος εἰς πρῶτον Γραμματέα, μετατιθέμενος εἰς Κάϊρον. Ἡ χαρὰ μου ἦν μεγίστη ὅτι ἡ φιλτάτη μου Χαρίκλεια, ἣτις, ὥς μοι ἔγραφεν εἶχε μάθη καὶ νὰ ὁμιλῇ τὴν Κινεζικὴν, ἤρχετο τέλος πλησίον, εἰς μέρος προσιτόν, καὶ θὰ συνώκη εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὁθωνος. Αἱ προσδοκίαι μου ὅμως διεψεύσθησαν, ἡ θέσις ἐδόθη εἰς ἄλλον· ἐγὼ δ' ἔγραψα πρὸς τὸν Στρατηγὸν Ἰγνάτιεφ, ἐπικαλούμενος τὴν ἐπέμβασίν του ὑπὲρ τοῦ γαμβροῦ μου, καὶ ἔλαβον φιλοφρονεστάτην ἀπάντησιν πλήρη ὑποσχέσεων. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ μετετέθη ὁ Λοβάνωφ, ἀλλ' εἰς Ἰοκοχάμαν τῆς Ἰαπωνίας, ὥς